

Sygn. akt I C 65/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jakub Błęsiński

Protokolant: sekr. sąd. Paula Milewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 marca 2023 roku

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 7 568,02 zł (siedem tysięcy pięćset sześćdziesiąt osiem złotych 02/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 7 076,02 zł od dnia 28/09/2021r. do dnia zapłaty,

- 492 zł od dnia 17/12/2021r. do dnia zapłaty.

II. Nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej z siedzibą w G. kwotę 301,57 zł (trzytysa jeden złotych 57/100 złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki nr (...).

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 3 515,43 zł (trzy tysiące pięćset piętnaście złotych 43/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 65/22

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w G. wytoczyła powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 7 568,02 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 7 076,02 złotych od dnia 28 września 2021 roku do dnia zapłaty oraz 492 złotych od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 18 sierpnia 2021 roku miało miejsce zdarzenie w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. nr rej. (...) będący własnością M. G. – poszkodowanego. Sprawca zdarzenia doprowadził do uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego. Uszkodzony pojazd posiadał ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej zawarte z pozwaną spółką.

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanej. Szkada została zarejestrowana pod nr (...). Na podstawie decyzji z 27 września 2021 roku strona pozwana uznając swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia wyliczyła

odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe na kwotę 9 307,34 złotych brutto. Kwota ta została pomniejszona o 500 złotych z tytułu franszyzy redukcyjnej.

Poszkodowany nie zgodził się z wysokością kosztów naprawy ustalonych przez stronę pozwaną oraz wypłaconym odszkodowaniem.

W dniu 5 października 2021 roku poszkodowany zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., która to spółka następnie umową z dnia 11 października 2021 roku zbyła wierzytelność wynikającą ze szkody zaistniałej w dniu 18 sierpnia 2021 roku zarejestrowanej przez stronę pozwaną pod nr PL (...) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G..

Powódka w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy zwróciła się do P. B. prowadzącego działalność gospodarczą w G. celem sporządzenia kalkulacji naprawy służącej do ustalenia rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2021 roku. (...) rzeczoznawca sporządził kalkulację naprawy pojazdu o nr (...), z której wynika, że całkowity koszt naprawy pojazdu po zdarzeniu wynosi 16 382,36 złotych brutto. Powódka będąca następcą prawnym poszkodowanego poniosła koszty sporządzenia na jej rzecz prywatnej kalkulacji naprawy samochodu w wysokości 492 złotych brutto.

Powódka pismem z 9 grudnia 2021 roku wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, wzywając pozwaną do zapłaty brakującej części odszkodowania, a także do zapłaty kwoty 492 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. Pozwana nie odniosła się do wystosowanego przez powódkę pisma.

Nakazem zapłaty wydanym w sprawie I Nc 468/21 w dniu 4 stycznia 2022 roku Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą W. zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia nakazu zapłaty do dnia zapłaty.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty przyznała, że przyjęła odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez M. G. wskutek uszkodzenia jego pojazdu marki S. nr rej. (...). Pozwana ustaliła wysokość odszkodowania na pokrycie kosztów naprawy auta poszkodowanego na kwotę 9 306,34 złotych i zapłaciła mu odszkodowanie w kwocie 8 806,34 złotych uwzględniając kwotę 500 złotych franszyzy redukcyjnej przewidzianej polisa nr (...). Wysokość naprawy auta obliczona została wedle kalkulacji sporządzonej przez pozwaną. Poszkodowany nie udokumentował kosztów poniesienia naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły ich wysokość ustaloną przez pozwanego. Pozwana podkreśliła, że poinformowała poszkodowanego o możliwości naprawy jego auta w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...).

Pozwana wskazała, że bezzasadne jest żądanie zapłaty tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu poszkodowanego. Podkreśliła, że załączona do pozwu faktura nie dokumentuje poniesienia tego wydatku. Nadto wydatek ten nie ma związku ze szkodą i nie służył jej naprawieniu.

Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że wysokość podniesionego w pozwie żądania nie uwzględnia faktu ograniczenia odpowiedzialności odszkodowawczej (...) Spółki Akcyjnej wynikającej z zakresu ochrony ubezpieczeniowej udzielonej sprawcy szkody w zakresie franszyzy redukcyjnej. W tym zakresie żądanie powódka winna kierować względem F. F. sp. j. w E. o ile ubezpieczony do chwili obecnej tej kwoty nie zapłacił poszkodowanemu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 sierpnia 2021 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. nr rej. (...) będący własnością M. G. – poszkodowanego. Sprawca zdarzenia doprowadził do uszkodzenia pojazdu należącego do

poszkodowanego. Zdarzenie miało miejsce w zakładzie (...) Spółka jawna”. W samochodzie dokonano nieprawidłowo montażu napinacza układu napędu rozrządu.

(okoliczności bezsporne, dowód: akta szkody znajdujące się na płycie CD k. 44)

Szkoda została zgłoszona (...) Spółce Akcyjnej. Decyzją z 28 września 2021 roku (...) Spółka Akcyjna ustaliła wartość szkody na kwotę 9 306,34 złotych. Kwota ta została pomniejszona o kwotę 500 złotych z tytułu franszyzy redukcyjnej.

(dowód: ustalenie wysokości szkody k. 14, 15-16v, decyzja k. 17)

W dniu 11 października 2021 roku M. G. przełał swoją wierzytelność względem (...) Spółki Akcyjnej na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przełała przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej, na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 października 2021 roku.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz załącznikami k. 18-21, umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 22-23)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w celu ustalenia wysokości szkody w pojeździe marki S. (...) nr rejestracyjny (...) dokonała prywatnej kalkulacji naprawy. Koszt prywatnej kalkulacji wyniósł 492 złotych brutto.

(dowód: kalkulacja naprawy k.24-26, faktura k. 27)

Pismem z 9 grudnia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa zwróciła się do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 7 568,02 złotych, stanowiącą różnicę pomiędzy odszkodowaniem już wypłaconym, a odszkodowaniem należnym.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 28-29)

Szacunkowy koszt naprawy uszkodzeń powstałych w samochodzie S. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2021 roku wynosił brutto 20 175,79 złotych. Wartość pojazdu w stanie przed szkodą wynosiła 52 900 złotych. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu przed szkodą nie przekraczał jego wartości rynkowej w stanie nieuszkodzonym, tym samym taką naprawę należy uznać za ekonomicznie uzasadnioną, a przedmiotową szkodę wyznaczyć metoda szkody częściowej.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, wyceny pojazdów i napraw k.70-93)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za szkodę powstałą w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 18 sierpnia 2021 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powodce odszkodowania.

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, wyceny wartości pojazdów i napraw, P. D., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził, że koszty naprawy pojazdu S. (...) o nr rej. (...) wyniósł 20 175,79 złotych brutto.

Należy podkreślić, że zakres uszkodzeń silnika i części technologicznie wymaganych do wymiany biegły ustalił na podstawie fotografii i kalkulacji naprawy wykonanych na zlecenie pozwanego i powoda. Przeprowadzona przez biegłego analiza materiału fotograficznego nie ujawniła śladów wcześniejszej naprawy w zakresie części objętych przedmiotową szkodą, które powodowały konieczność wprowadzania potrażeń. Jednocześnie w oparciu o materiał fotograficzny nie stwierdził, aby zakres uszkodzeń przedmiotowego samochodu dotyczył części nieoryginalnych, nie pochodzących od producenta pojazdu.

Biegły przy ustalaniu kosztów naprawy wykonał wyliczenia w (...) uwzględniając cennik oryginalnych części zamiennych z okresu zaistnienia szkody oraz informacje o pojeździe zamieszone w aktach sprawy. Kalkulację naprawy sporządził przy uwzględnieniu technologii napraw producenta przedmiotowego samochodu oraz własnego doświadczenia. Biegły przyjął stawkę za jedną roboczogodzinę mechaniczną w wysokości 110 złotych netto. Wskazał, że są to średnie stawki naprawcze z serwisów mechanicznych, naprawiających samochody osobowe z regionu zamieszkania poszkodowanego w okresie powstania szkody. Jak wskazał biegły, z zastosowaniem powyższego dokonał on kalkulacji naprawy pojazdu, gdzie koszt naprawy wynosił 20 175,79 złotych brutto.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący i zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego P. D. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania w charakterze świadka M. G., a także dowód polegający na zobowiązaniu poszkodowanego do przedłożenia dokumentacji związanej z naprawą pojazdu jako nieprzydatne i nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy bowiem zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, L.; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, L.). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Odnosząc się do zasadności poniesienia przez powódkę kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy wskazać należy Sąd Najwyższy w uchwale SN(7) z 29.05.2019 r., III CZP 68/18, OSNC 2019, nr 10, poz. 98 wskazał, że nabywcy - w drodze przelewu - wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Jak wskazał Sąd Najwyższy zlecenie przez poszkodowanego osobie trzeciej ekspertyzy na potrzeby dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela pozostaje w normalnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. z wypadkiem komunikacyjnym, a koszt tej ekspertyzy wchodzi w określony w art. 361 § 2 k.c. zakres szkody objętej należnym odszkodowaniem od ubezpieczonego i tym samym od ubezpieczyciela, jeżeli w stanie faktycznym sprawy, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności, zlecenie ekspertyzy, jak i jej koszt, były celowe, niezbędne, konieczne, racjonalne, wystarczająco uzasadnione z punktu widzenia efektywnej realizacji roszczenia odszkodowawczego.

Wymagania te może spełniać w szczególności ekspertyza dotycząca okoliczności wypadku lub rozmiaru szkody powypadkowej, której koszt jest ekonomicznie uzasadniony. W związku z tym, że nabywca wierzytelności (roszczenia) poszkodowanego wobec ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody komunikacyjne wstępuje w pozycję prawną cedenta (poszkodowanego), wydatki na ekspertyzę zleconą przez nabywcę osobie trzeciej na potrzeby dochodzenia nabytej wierzytelności mogą wejść w skład szkody spowodowanej wypadkiem komunikacyjnym i tym samym spowodować zwiększenie świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela wobec nabywcy wierzytelności, na takich samych zasadach, na jakich wydatki na ekspertyzę zleconą przez samego poszkodowanego mogą wejść w skład doznanej przez niego szkody i tym samym spowodować zwiększenie należnego mu odszkodowania od ubezpieczyciela. Skoro szkoda ma charakter dynamiczny i roszczenie o odszkodowanie może objąć nie tylko uszczerbek powstały wraz ze zdarzeniem sprawczym, ale i uszczerbek wynikły z późniejszych następstw pozostających z tym zdarzeniem w normalnym związku przyczynowym, to przy spełnieniu wymagań art. 361 k.c. wydatek na ekspertyzę powypadkową może spowodować zwiększenie szkody objętej ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej zarówno wtedy, gdy ekspertyzę zlecił poszkodowany, jak i wtedy, gdy ekspertyzę zlecił nabywca roszczenia przysługującego poszkodowanemu wobec ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej. Nie ma podstaw do różnicowania obu sytuacji co do samej możliwości i podstaw objęcia szkoda, a w konsekwencji i odszkodowaniem, wydatków na ekspertyzę powypadkową.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów, mając na uwadze kwotę wypłaconą już powódce tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną pozewem kwotę 7 568,02 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 7 076,02 złotych od dnia 28 września 2021 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 492 złotych od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty. Podstawę zasądzenia odsetek stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Strona pozwana wydała pierwszą decyzję o wypłacie odszkodowania w dniu 27 września 2021 roku, więc najpóźniej w tym dniu pozwana dysponowała wszelkimi informacjami i narzędziami niezbędnymi do ustalenia wysokości kosztów naprawy w prawidłowej wysokości, czego jednak nie uczynił, wypłacając jedynie część należnego świadczenia. Zatem odsetki ustawowe za opóźnienie od dochodzonej przez powódkę kwoty 7 076,02 złotych powinny być liczone od dnia następnego po dniu wydania przez pozwanego decyzji o wypłacie odszkodowania tj. od 28 września 2021 roku. Natomiast odsetki od kwoty 492 złotych za wydanie prywatnej kalkulacji winne być liczone od dnia 17 grudnia 2021 roku. Powódka wezwała do zapłaty pozwaną pismem z dnia 9 grudnia 2021 roku w terminie 7 dni. Pozwana uchybiła temu terminowi.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej kwotę 301,57 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego.

O kosztach procesu Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest kwota 500,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwota 1800 złotych tytułem zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 1 198,43 złotych tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.